

PRINS MIRAN GAAT VOOR RIJKDOM

∴ Een reus wijst de weg

Prins Miran duwde het verdriet om zijn vader aan de kant. Aan tranen had niemand iets. De mensen die honger leden al helemaal niet. Miran wilde ze helpen, maar hoe? Als hij zijn vader goed begrepen had, was er aan alles een tekort: voedsel, vee, bomen en vruchtbare grond. Dat zou hij op andere eilanden kunnen kopen, maar dan had hij zakken met geld nodig.

∴ Terwijl Miran naar de koninklijke bibliotheek liep, vroeg hij zich af: hoe kom je als koning aan geld? Veel geld? ∴ Normaal moesten onderdanen belasting betalen om de schatkist te vullen. Maar vaders onderdanen hadden niets! ∴ Ze hadden ook al genoeg gegeven. Het werd tijd dat het koninkrijk iets voor hen deed!

Op de afdeling economie van de bibliotheek zocht Miran naar boeken met *rijkdom* of *rijke landen* in de titel. Hé, wat was dat? *Natuurlijke rijkdom, schatten uit de natuur.* Miran trok het boek van de plank, sloeg het open en bladerde. Het stond vol met plaatjes van edelstenen: saffier en smaragd, jade en amethyst, bergkristal en diamant.

∴ 'Diamant,' mompelde Miran. Daarmee zou hij alles kunnen

kopen wat vaders onderdanen nodig hadden. Maar diamant lag natuurlijk niet voor het oprapen. Waar kwam het eigenlijk vandaan? Het werd ergens peilloos diep in de aarde gevormd, las hij. Mensenhanden konden daar niet komen, maar soms bracht een vulkaan de schat naar boven.

Na een vulkaanuitbarsting zit het diamant vaak verpakt in vulkanisch gesteente, volgens het boek.

Zit er een vulkaan tussen de noordelijke bergen? Hebben wij vulkanisch gesteente? vroeg Miran zich af.

Hij holde naar de andere kant van de bibliotheek. Daar stonden boeken die over het eiland zelf gingen. Er was een rijk geïllustreerde atlas met gedetailleerde tekeningen van de kust, de rivieren die over het eiland kronkelden en alle steden en dorpen. Maar over het noorden stonden er maar een paar woorden: *Ontoegankelijk berggebied.*

Deels vulkanische oorsprong.

Miran hield een juichkreet binnen, want schreeuwen in de bibliotheek was niet gepast. Maar er was een vulkaan op het eiland! Een inactieve vulkaan, die al eeuwen niet was uitgebarsten. Over diamanten stond er niets. Zo vreemd was dat niet, want het noorden was erg onherbergzaam.

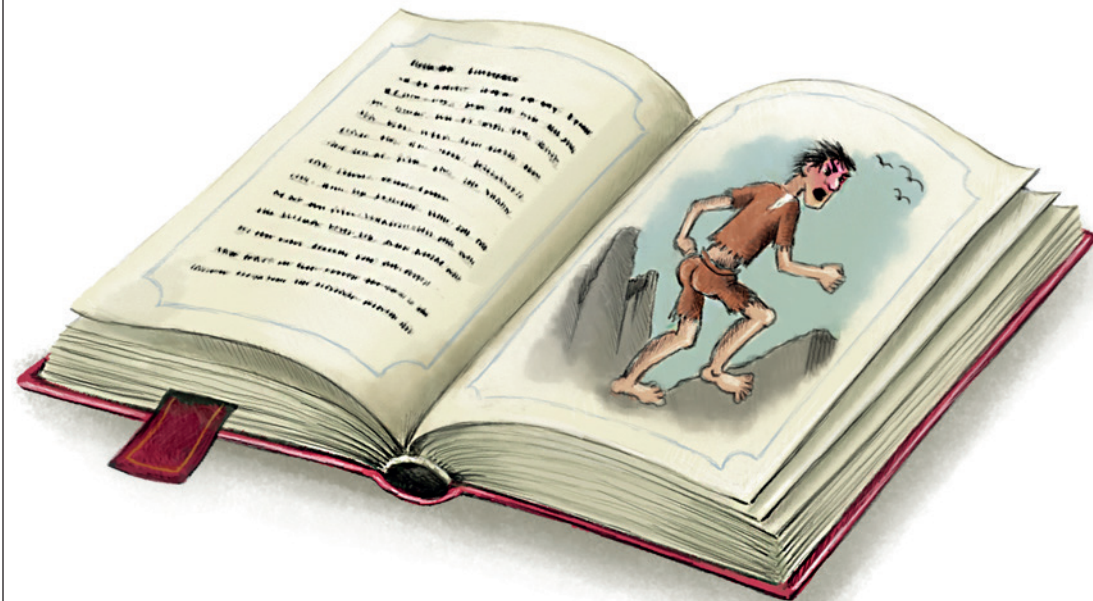
Daar ging niemand voor zijn plezier op ontdekkingstocht.

Miran trok alle boeken over het eiland uit de stellingkast en bladerde ze door. Tegen de tijd dat hij honger kreeg, vond hij een boek met oude volksverhalen. Hij kon zich het plaatje voorop, met een boom die tot in de wolken groeide, nog herinneren. Zijn moeder had Aurelia, Ellianne en hem daaruit voorgelezen toen ze nog klein waren. Een

van die sprookjes ging over het noorden! schoot hem te binnen. Het boek sloeg bijna uit zichzelf bij het juiste verhaal open. *De boze reus*, heette het.

Alleen al door het plaatje kwam het hele verhaal weer boven. Over een reus met een pesthumeur, die eeuwen geleden op het eiland woonde. Op een dag scheet er een vogel op zijn schouder. De reus stampte op de grond van woede. Hij stampte zo hard, dat het hele eiland ervan schudde. De grond spleet open en werd omhoog gestuwd. Zo waren de grillige bergen in het noorden ontstaan, waar de reus net stond toen hij werd ondergepeept.

Met de reus zelf liep het slecht af. Toen de bergen omhoog kwamen, werd hij dusdanig verblind dat hij zijn evenwicht verloor en van het eiland afviel. Hij viel met zijn hoofd

... voorover in zee en verdronk. Zijn billen vormen sindsdien
... het rare rotseilandje dat daar voor de kust ligt.

Miran had het altijd vreemd gevonden dat de reus verblind werd door de bergen en niet door de zon. Nu hij erover nadacht vond hij het nóg eigenaardiger.

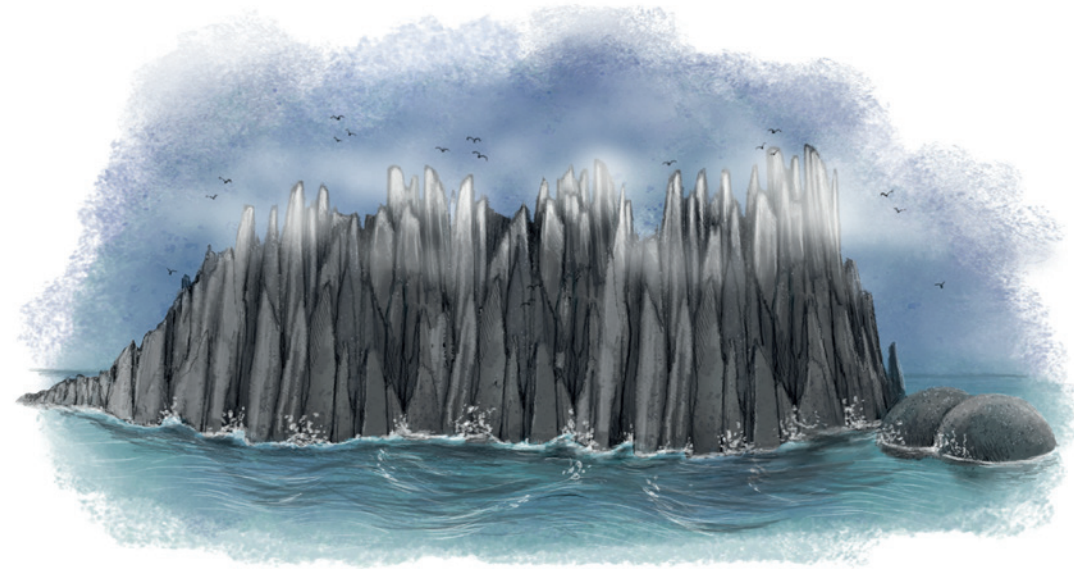
Hoe kon je toch verblind worden door bergen? Het moest door iets glinsterends zijn. Door iets wat net zo straalde als de zon. Wacht eens even, dacht Miran. Wat glimt nog mooier dan de zon?

... Er verscheen een brede grijns op zijn gezicht. Goud! Dat moest het zijn! De bergen hadden vanuit de diepste diepte van de aarde goud omhooggestuwd. En goud was net zo goed als diamant. Met goud kon hij ook alles kopen om vaders onderdanen een beter leven te geven.

Miran kon zich niet meer inhouden. Hij deed een rondedansje door de bibliotheek. Een gemeen stemmetje in zijn hoofd zei dat hij nog geen gram goud in handen had. Dat een rondedansje behoorlijk voorbarig was. Maar Miran negeerde dat stemmetje. Hij voelde dat er goud te vinden was in het noorden. Hij zou de mensen alles geven wat ze nodig hadden!

... En zo voer prins Miran een paar dagen later niet, zoals zijn zussen, uit naar een vreemd of ver land. Hij zette koers naar het noorden van zijn eigen eiland. Hij had alle boeken over goud in de bibliotheek gelezen. Daarna had hij vaders sterkste en dapperste mannen verzameld en materialen bijeengesprokkeld om rotsen uit te hakken

... en steengruis te zeven. En natuurlijk had hij de warmste kleren meegenomen die hij kon vinden.
... Miran twijfelde geen moment of hij het goud zou vinden.
... Het was slechts een kwestie van tijd en zoeken op de juiste plek.

Voor die juiste plek liet hij zich leiden door het sprookje, want volgens zijn moeder zat in ieder verhaal een kern van waarheid.

Al van ver zag hij de grillige bergen. Grijzige wolkenplukken sliertten eromheen. De wolken bewogen spookachtig door de wind. Hoe dichterbij ze kwamen, hoe gemener de wind door alle dikke lagen kleding heen beet. Erger: de wind blies vanuit het noorden en duwde het schip terug naar waar het vandaan kwam. Bijna alsof

de wind probeerde te waarschuwen: hier moet je niet naartoe komen, hier is het gevaarlijk.

Maar prins Miran was niet bang. Dus toen de kapitein zei dat het onmogelijk was om tegen deze wind in te varen, liet hij een roeiboot klaarmaken. Zo voer de prins uiteindelijk in een roeibootje vol materialen over een hevig deinende zee. Vanaf het kleine bootje leken de bergen oneindig hoog en uitgestrekt. Bijna alle toppen waren bedekt met sneeuw. De wind die langs de scherpe bergkammen schuurde, leek met hese stem te fluisteren: 'Ga weg, jullie horen hier niet.'

Prins Miran trok de kraag van zijn jas omhoog en stopte zijn handen diep in zijn zakken. Een griezelige wind zou hem niet tegenhouden. De gemeen snerpemde kou ook niet. Hij maakte zijn blik los van het berglandschap en speurde de golven af. Uiteindelijk zag hij in het water wat hij zocht: een rotseilandje dat bestond uit twee halfronde vormen: reuzenbillen. Vanaf hier wilde hij op onderzoek uit gaan. De jacht naar het goud kon beginnen!

⋮ Rots, rots en nog meer rots

⋮ Eenmaal aan land begon de lange, moeizame en vooral koude klim omhoog. Miran had lessen zwaardvechten en paardrijden gehad, maar het beklimmen van een berg was nieuw voor hem. Gelukkig was een van vaders mannen een ervaren bergbeklimmer, en die ging voorop. Hij klom

⋮ met ijzeren haken steeds weer een stuk omhoog en liet dan een touw zakken. Zo kon de rest van de groep zich iets veiliger omhoog werken.

⋮ Ondanks alle aanwijzingen van de ervaren bergbeklimmer was de tocht zwaar. Prins Mirans handen brandden van de inspanning en zijn benen waren al snel verkrampd. Gelukkig vonden ze een smalle richel waar ze even konden uitrusten. Het uitzicht was adembenemend: bergen aan alle kanten en diep onder hen de uitgestrekte zee met het reuzenbilleneiland.

⋮ Zou de reus hier gestaan hebben toen hij viel? voeg Miran zich af. Zijn omgeving was rotsgrijs met witte sneeuwpluimen. Er was nergens een goudgele schittering. Maar, wat

zat daar aan het einde van de richel? Een schaduw die donkerder was dan de andere schaduwen. Met zijn schouder tegen de bergwand gedrukt voor stabiliteit, schuifelde Miran naar de schaduw toe. Hij stak zijn hand erin en die verdween tot aan zijn elleboog. Er was een holle ruimte!

'Prins Miran, wat doe je daar? Het is gevaarlijk met die rukwinden,' zei de ervaren bergbeklimmer.

'Ik heb een grote grot gevonden,' riep Miran enthousiast. Misschien was het een grot met goudaders in de wanden. Gebukt dook hij de smalle opening in. Het plafond was laag, hij moest gebogen blijven lopen, maar de gang was breed genoeg voor twee. Het duurde ook niet lang totdat de bergbeklimmer naast hem stond met een fakkel. Het licht van het vuur verspreidde zich flakkerend over de bergwand.

De gang liep verder door dan het licht van de fakkel kon reiken, maar nergens zag Miran een gouden glinstering. Ze onderzochten de gang tot grote blokken hen de weg versperden. Hier leek een instorting geweest te zijn.

'Laten we teruggaan,' zei de bergbeklimmer.

'Ik wil weten wat hierachter ligt,' sputterde Miran tegen.

De mannen van de koning waren niet alleen ingehuurd om over de veiligheid van de prins te waken. Ze waren ook ingehuurd om hem te helpen bij zijn zoektocht. Zelfs al geloofden ze niet in het sprookje dat Miran hen had voorgesteld, ze geloofden wél in trouw zijn aan het koningshuis. Daarom deden ze wat de koningszoon hen opdroeg: ze haalden stenen weg en hakten in de rotsgrond.

Miran werkte net zo hard als de volwassenen, maar ze vonden niets.

Die avond maakten ze vermoeid hun kamp op. De wind gierde langs de beschutte plek.

'Het kan ook niet bij de eerste grot raak zijn,' moedigde de ervaren bergbeklimmer Miran aan. 'Als het goud hier voor het oprapen lag, was het al lang gevonden, toch?'

'Wie zou het dan gevonden moeten hebben?' vroeg Miran zich hardop af. 'Hier komt geen mens.'

In de dagen die volgden brokkelde het vertrouwen van de prins beetje bij beetje af. Iedere grot die ze tegenkwamen werd nauwkeurig onderzocht. Onvermoeibaar hakten de mannen van de koning stukken rotswand weg. En prins Miran zeefde fanatiek alle brokstukken op zoek naar het

I felbegeerde goud.

Hoog in de bergen leek niets te vinden, dus ze zakten langzaam af en zochten in de dalen. Hier en daar vonden ze een grot met prachtige druipstenen, maar nergens goud of diamant. De bergen bestonden uit rots, rots en nog meer rots. Na een week kon Miran geen rots meer zien. Hij sloep op de harde rotsgrond, zijn eten smaakte naar steengruis, zijn handen waren ruw van het urenlange zeven en aan zijn neus hing continu een snottebel van de kou.

Toen hij voor de zoveelste avond op rij een lap gedroogd vlees probeerde weg te kauwen, dacht hij aan zijn zussen. Die genoten nu waarschijnlijk ergens bij een verre vorst van een koninklijke maaltijd. Waarmee zouden zij thuiskomen? Ellianne met een of andere idiote uitvinding. Aurelia zou vast allerlei ideeën lospeuteren waarmee ze zelf in het middelpunt van de belangstelling kwam te staan. Maar hoe loste ze daarmee het hongerprobleem op?

Ik moet onze onderdanen helpen, dacht Miran. Het was zijn plicht om het beter te doen dan zijn vader. Hij móést dat goud gewoon vinden! Maar waar dan?

Hij dacht terug aan alle boeken die hij gelezen had in de koninklijke bibliotheek. In één daarvan stond dat goud ook gewonnen kon worden uit het slib van een rivier.

Het water zou het goud ergens vanuit de bergen met zich meevoeren. Grote klompen zouden het niet zijn. Maar op dit moment zou Miran al dolblij zijn met een minuscuul korreltje goud. Daarom splitste hij de volgende ochtend zijn groep op. De ene helft stuurde hij naar de zoveelste

grot, hijzelf ging met de andere helft naar de oever van een bergrivier.

Samen met zijn mannen zeefde hij bakken met slib, tot zijn handen in ijspegels waren veranderd. Ze haalden slib van beide oevers, van stroomopwaarts en stroomafwaarts, zonder resultaat. Daarna haalden ze met heel veel moeite slib van de bodem. Ook dat leverde behalve steentjes en een paar piepkleine waterslakjes totaal niets op.

Moedeloos liep prins Miran een eindje weg van de rivier. Hij wilde niet dat vaders mannen zijn teleurstelling zouden zien. Tranen brandden in zijn ogen, maar als een koning bij iedere tegenslag in huilen uitbarstte, zou er weinig van het koninkrijk terechtkomen.

Opgeven was geen optie. Maar aan een koppige koning hebben de mensen ook niets, dacht hij. Een goede koning kon zijn fouten toegeven, zoals zijn vader had gedaan. Had hij zich te veel laten leiden door een sprookje? Was zijn zoektocht naar goud niet meer dan een droom?

Een wensdroom die door de snijdende bergwind uiteengereten leek te worden...

De wind bracht ook een merkwaardig geluid met zich mee. Vreemd genoeg kwam het niet vanaf de rivier, waar Miran zijn mannen had achtergelaten, maar van verderop. Van hogerop. Gehaast ging hij op onderzoek uit.

: Berglicht

Miran klauterde richting het vreemde geluid. Hoe dichterbij hij kwam, hoe meer het op een menselijke kreet leek.

Uiteindelijk hoorde hij heel duidelijk: 'Help!'

'Ik kom eraan!' riep Miran. 'Waar ben je?'

'Gevallen in een kloof. Help me, alsjeblieft.'

'Blijf roepen, dan kom ik op het geluid van je stem af.'

Miran moest een heel stuk klimmen voor hij ineens vlak voor een kloof stond die de grond doormidden spleet.

Steentjes schoten onder zijn voeten weg en vielen duizelingwekkend ver naar beneden. Gehurkt keek hij over de rand. Hij kon de bodem niet zien, zo diep was de kloof.

'Is daar iemand?'

'Hier, meer naar rechts, op de richel.'

Miran verlegde zijn blik en zag tot zijn grote verbazing een zwaaiende hand. 'Ik zie je!' Hij schuifelde verder naar rechts, maar zag nog steeds alleen die zwaaiende hand.

Daarom ging hij op de grond liggen en stak zijn hoofd zo ver vooruit als hij durfde. Ja, daar! Een jongen van zijn leeftijd lag op een smalle richel. Zijn rechterbeen lag in een heel onnatuurlijke hoek. 'Ik ga hulp halen om je hieruit te krijgen.'

'Nee,' riep de jongen, 'laat me niet alleen. De richel...' Voor hij zijn zin kon afmaken, brokkelde een stuk van de richel af. Zijn goede voet schopte in het niets.

'Blijf rustig,' gebod Miran. Eerder die week was een van vaders mannen weggeleden. Miran deed nu hetzelfde als wat de ervaren bergbeklimmer toen gedaan had.

Eerst zocht hij een punt waaraan hij een touw stevig kon vastmaken. Daarna liet hij het touw samen met enkele ijzerhaken naar beneden zakken. 'Bind het touw om je middel,' droeg Miran hem op.

'Mocht de richel verder afbrokkelen, dan zal het touw ervoor zorgen dat je niet in de afgrond stort. Je kunt de haken in de muur slaan om wat meer vastigheid te hebben. Ik ga nu hulp halen en ben zo vlug mogelijk terug.' Hij wachtte niet op reactie, maar daalde haastig af. Zonder problemen vond hij de rivier terug en waarschuwde vaders mannen.

Een jongen met een gebroken been uit een afgrond hijsen was het afschuwelijkste wat Miran ooit had meegemaakt. Bij iedere beweging krijste de bergjongen van de pijn, maar uiteindelijk lag hij veilig voor Mirans voeten. 'Dank je wel,' was het enige wat de jongen kon uitbrengen. 'Wie ben jij? Waar kom je vandaan?' Nadat de ervaren bergbeklimmer het been van de jongen had gestut met materialen uit hun rugzakken, begon die te vertellen. 'Ik ben Tammo. Ik woon hier een dag lopen vandaan.'

'Jij wóónt hier?' Nu pas drong het tot Miran door: ze hadden een jongen gevonden in het onherbergzaamste deel van het land. Het deel waar niemand woonde.

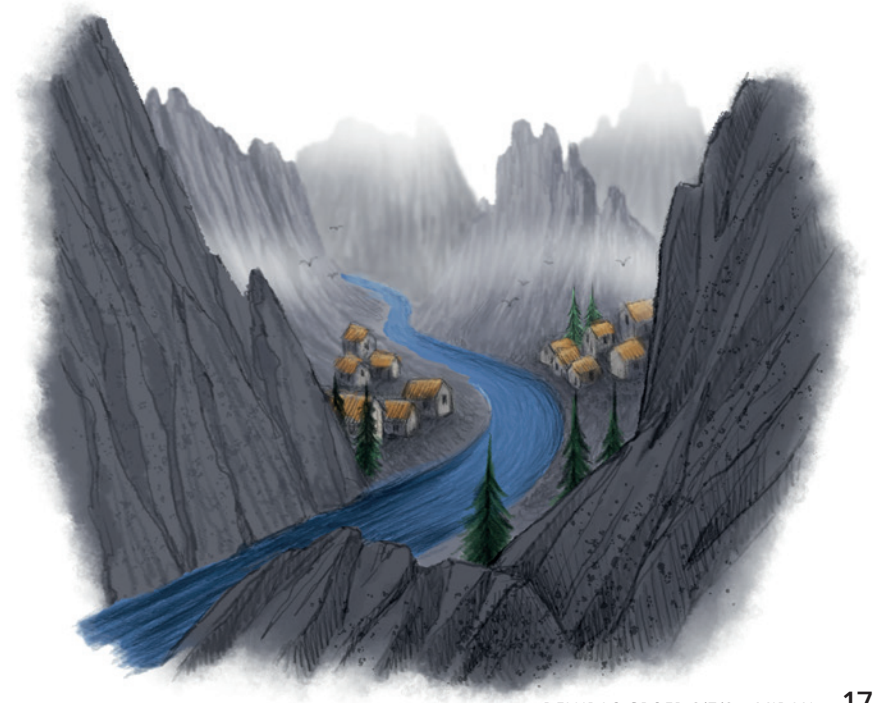
'In het dorp,' zei Tammo alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

'Nou, Tammo,' mengde de bergbeklimmer zich in het ge-

sprek, 'ik stel voor dat jij ons de weg wijst naar dat dorp van jou.'

En zo vertrokken ze met Tammo op een zelfgemaakte draagbaar naar het dorp waarvan niemand het bestaan ooit had geweten.

Prins Miran kon zijn ogen niet geloven. Verscholen in een dal, redelijk beschut tegen de wind dankzij vier omringende bergen, lag aan een kronkelig riviertje een heus dorp! Een dorp waar de koning en al zijn geleerde adviseurs niets vanaf wisten. Groot was het niet, zo'n twintig huisjes die dicht op elkaar gebouwd waren. Mannen, vrouwen en kinderen scharrelden rond. 'Je komt niet met goud terug,' zei de ervaren berg-

I beklimmer. 'Maar wel met een bijzondere ontdekking.'

Daar heeft het volk weinig aan, dacht Miran. Tegelijkertijd vond hij dat hij niet zo ontevreden moest zijn. Hij had vandaag het leven van Tammo gered, dat was toch ook iets waard?

Miran en zijn mannen werden opgenomen alsof ze familie waren. Na een dankfeest voor het redden van Tammo, sloepen ze verdeeld over de huisjes in het dorp.

Prins Miran deelde een kamer met Tammo, die voluit vertelde over zijn leven in de bergen. Halverwege de nacht vroeg hij: 'Wat doen jullie hier eigenlijk?'

Miran had verzwegen dat hij de koningszoon was, maar op deze vraag wilde hij eerlijk antwoorden: 'Wij zijn op zoek naar goud.'

'Naar wat?'

Miran had al gezien dat het leven hier heel wat eenvoudiger was dan in de rest van het koninkrijk. Waarschijnlijk had niemand van de dorpingen ooit van goud gehoord. Hoe kon dat ook, als ze nooit contact hadden met mensen buiten het dorp?

'Wij zoeken de zon in de bergen,' probeerde hij de taal van het sprookje. 'Ergens zit een materiaal verstopt dat dezelfde kleur heeft als de zon. Dat net zo straalt als er licht op valt.'

'O ja, dat ken ik wel. Wij noemen het berglicht.'

Miran ging rechtop op zijn stromatras zitten. 'Weet jij waar het goud zit?'

'Als jij dat zongele materiaal bedoelt, dat te zacht is om

gereedschappen van te maken, dan ja.'

Miran kon zijn oren niet geloven. 'Kun je mij daarheen brengen?'

Tammo grinnikte. 'Als ik geen gebroken been had en het niet midden in de nacht was wel, ja.'

'Ik draag je, als het moet.'

'Morgen dan,' zei Tammo. 'Ik geloof dat mijn ogen nu wel willen dichtvallen.' Even later snurkte hij, terwijl Miran juist klaarwakker was. Zou zijn nieuwe vriend hem morgen echt naar het goud kunnen brengen?

De volgende ochtend wees Tammo, zittend op de draagbaar, de weg. Het was bijna een hele dag klimmen, hoger en hoger, naar een plek waar de wind hen de adem benam. 'We kunnen niet veel hoger,' zei de ervaren berg-

beklimmer. Maar Tammo verzekerde hen dat ze wél hoger konden. 'Ik kom hier zo vaak.' En dus gingen ze verder, ook al werden ze licht in hun hoofd en dansten de bergen voor hun ogen van duizeligheid. Uiteindelijk wees Tammo naar een richel die te smal was om de draagbaar overheen te sjouwen. 'Daarachter is de grot met het berglicht.'

• Miran snelde vooruit met een fakkel. Hij zag de afgrond niet waar hij langs moest, hij vergat zijn duizelingen en rende op de grotopening af. Al na drie stappen in de grot zag hij de eerste glinsteringen. In de zijwanden zaten dikke aders goud. Echt goud! Miran juichte van geluk.

Hij liep dieper de grot in tot hij een klomp goud vond die half uit het plafond stak. Een klomp zo groot als zijn vuist,

dacht hij eerst. Maar toen hij de klomp probeerde los te wrikken, brokkelde er steengruis naar beneden, waardoor er een hele goudader bloot kwam te liggen.

• Hij had het gevonden! Hij had al die tijd gelijk gehad: er was goud op het eiland! Op de meest moeilijk te bereiken plaats ooit, maar dat was van latere zorg. De goudader die voor zijn ogen glinsterde was groot genoeg om alle problemen op te lossen. Hiermee kon hij een nieuwe vee-stapel aanschaffen, bomen laten planten en graan kopen. Hiermee konden vaders onderdanen de winter zonder honger doorkomen.
• Miran lachte en hilde tegelijk.

